

man måtte mene om marts, så står vi altså med en irakisk regering, som prøver at komme på fode, og som også beder om, at man kommer ind. De nye ledere af Irak, præsident al-Yawer og premierminister Allawi, har jo i går i forbindelse med, at de blev indsat, klart givet udtryk for, at de ønskede en fortsat tilstedeværelse af en multinational styrke, så selve den diskussion om, hvorvidt man skal ind eller ud, er jo ret akademisk på indeværende tidspunkt, for den irakiske regering starter med at sige, at den ønsker en fortsat tilstedeværelse af den multinationale styrke, med en klar understregning af, at Irak ikke for indeværende vil være i stand til at påtage sig det fulde ansvar for landets sikkerhed.

Samtidig lægger denne regering naturligvis vægt på, og det støtter vi også, at irakernes egen kapacitet opbygges så hurtigt som muligt, således at ethvert spor af besættelsen kan fjernes. Derfor har denne regering jo også bebudet, at den vil hæve lønningerne til politiet og til sikkerhedsstyrkerne for at gøre det mere attraktivt at være med til hurtigt at få skabt ro i deres eget land. Det vil sige, at invitationen til dem, der er der nu, og til flere, hvilket altså også afspejles i det sikkerhedsrådsforslag, der foreligger, altså ikke er til at tage fejl af.

Kl. 15.45

Jeg er helt enig i, at der skal være suveræniteten til denne regering, og det er den amerikanske præsident altså også. Uanset hvad man i øvrigt rundtomkring måtte mene om ham, så fremgår det jo – og det er til hr. Niels Helveg Petersen – at han siger her i Herald Tribune i dag på baggrund af et referat fra et pressemøde i går: We are really going to pass full sovereignty: Vi overdrager fuld suveræniteten. Det er et citat fra præsident Bush, og det er jo altså, hvad han står for.

Så er der spørgsmålet om styrkerne, og det er også et meget væsentligt spørgsmål. Der skal man altså lige gå tilbage igen og høre, hvad præsidenten sagde. De vil jo ikke være i stand til at klare det fra dag et; det skal bygges op. Det vil sige, at der skal være et samarbejde, og det er også indeholdt i forslaget til sikkerhedsrådsbeslutning. Det er i §§ 6, 7 og 9, man tager stilling til det, skal jeg oplyse Folketinget om – jeg er klar over, at Folketinget ikke har fået forslaget, for det er først kommet her til morgen – men der siger man altså, at de irakiske sikkerhedsstyrker vil arbejde med interimregeringens autoritet, og den vil gradvis komme til at spille en større rolle og til sidst overtage fuld selvstændighed – men altså gradvis.

Så rummer den i nr. 7, at den multinationale styrke vil være der på opfordring fra interimregeringen. Det svarer jo til det, jeg hele tiden har sagt: at beder man os om ikke at blive, siger man; at vi skal gå, så går vi, uanset hvad der måtte stå andre steder.

Så gentager den fra det tidligere forslag, at man byder velkommen, at der nu kommer et partnerskab mellem den multinationale styrke og den suveræne – igen ordet suveræne – interimregering, og der skal være koordination mellem dem. Det var jo så også det, hr. Niels Helveg Petersen efterlyste i sin tale. Koordination betyder jo altså, at det ikke er ensidigt.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi nu gør, hvad vi kan for at støtte FN. FN har faktisk investeret politisk troværdighed og kapital her. Brahimi har været i området for at skabe denne regering, det var Brahimi, der i går præsenterede denne regering, og de topkandidater, amerikanerne havde, er jo ikke dem, der er blevet udnævnt. Regeringsrådet har spillet en stor rolle, men det er jo kun godt, at både FN og regeringsrådet er enige om den regering, der er dannet, og at amerikanerne så også støtter den.

Så det er afgørende, at disse positive kræfter nu får fuld støtte. Derfor er jeg også glad for den brede støtte her i Folketinget; det er en moden beslutning, uanset hvor uenige vi var i marts måned, for det, det drejer sig om, er, at det ikke bliver en sammenbrudt stat, og modstanderne her har jo ikke givet noget som helst oplæg til, hvordan det skulle lykkes at få skabt et roligt Irak, hvis man trak styrkerne ud.

Hr. Villy Søvndal taler om Spanien og taler om Norge og taler om Honduras. Jeg synes nu ikke, Honduras skal afgøre dansk politik, og jeg tror normalt heller ikke, at Honduras har afgjort SF's politik; jeg tror såmænd, at hr. Villy Søvndal dengang i de glade 1970'ere aldrig fulgte Honduras. Jeg synes, det er lidt mærkeligt, at Honduras nu pludselig skal være mærkepæl for os. Men uanset hvad de måtte gøre, så er det jo os, der skal tage ansvaret for, hvad vi mener er rigtigt, og vi mener, det er rigtigt at støtte FN, som har investeret politisk kapital, og som vi har ønsket skulle investere politisk kapital, og det har hr. Søvndal også. De kommer så og investerer politisk kapital, og så vil man ikke støtte dem alligevel. Det hænger ikke sammen, at man beder dem om at spille en væsentlig rolle, så spiller de den væsentlige politiske rolle, og så siger man: I øvrigt er jeg ligeglad.